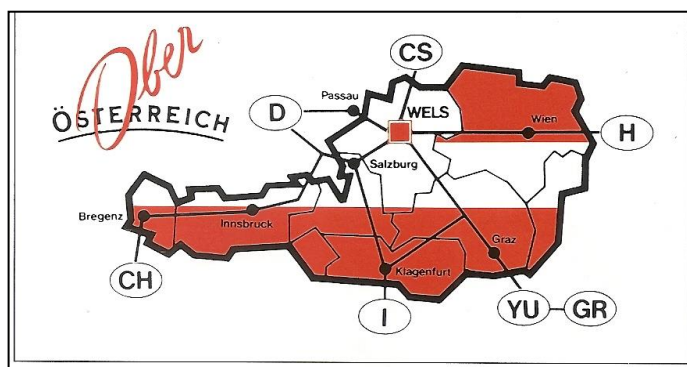

La campanya, o més ben dit, la conspiració per a deformar les obres de Wagner és tan global, tan absoluta, que per no tenir un ensurt, poques vegades es poden comprar entrades en un teatre sense necessitat de comprovar abans quina 'cosa' sortirà a escena.

Estem en una època en que el wagnerisme rep ben poques bones notícies i quan aquestes arriben, no duren gaire. Les bones representacions dels drames wagnerians eren fins ara molt escasses, de forma que normalment quan s'anunciava alguna representació s'havia de sospitar que la posada en escena no seria coherent amb el text del drama.

Anys enrere, aquesta tranquil·litat i seguretat estaven garantides. Tots els teatres d'òpera representaven les obres amb qualitat, amb riquesa de vestuari, de decorats i de cantants. Poc a poc la cosa va anar derivant cap a l' "originalitat" i la "modernitat", prenent la figura del director d'escena més protagonista

de
inventant-se
situacions
tal d'obtenir la
objecte
part de la
El teatre de

que el propi
l'obra i
escenes i
absurdes per
fama i ser
d'atenció per
crítica.

l'òpera de
Viena es va mantenir allunyat d'aquesta tendència fins a finals de 1990, on es posaven en escena els magnífics decorats de Günther Schneider-Siemssen, També New York amb les escenografies del Met d'Otto Schenk, genials, va presentar Tetralogies completes correctes i amb una mica de sort, podien alternar-se amb òperes de Verdi o de Puccini sota la direcció artística del gran Zeffirelli.

A la vella Europa, també podíem gaudir d'unes representacions wagnerianes dignes; les que presentava el Richard Wagner Festival de Wels, Austria, perquè desgraciadament el Festpielhaus de Bayreuth, encapçala el summum del desvari. Però aquestes meravelloses representacions ja formen part de la història, ja que la moda de les posades en escena in-ventades, des-naturalitzades, ha envaït la-mentablement els coliseus de tot el món. De manera esporàdica certs teatres d'òpera donaven una representació acceptable, terme amb el què ens hem familiaritzat per a identificar una posada en escena que tot i no ser correcta, és menys absurda que les que es programen habitualment. "Acceptable" s'ha convertit en una paraula emprada per moltes persones que no s'atreveixen a criticar

allò que és impresentable, però no arriba a ser "espectacle-brossa".

Resta però, encara un lloc on val la pena gaudir dels drames wagnerians, és Seattle als Estats Units, on es representa el cicle complet de l'Anell, de forma impecable, des de fa més de 10 anys, en períodes alterns bianuals o triennals. És una Tetralogia extraordinària, de la natura –podriem dir- on els escenaris, el vestuari, la presència i l'actitud dels cantants són amb sintonia amb les directrius que Wagner va disposar per a cada escena de les jornades

I entre les poquíssimes representacions correctes, hi havia a Europa, un lloc de trobada, un centre del wagnerisme: el Richard W Festival de Wels, Austria, on es posaven en escena anualment un o dos drames de Wagner, sota la direcció de l'escenògraf Herbert Adler, qui deixant de banda la fama que comporta ser "original" en les posades en escena, oferia unes representacions molt correctes i coherents.

EL SOMNI FET REALITAT

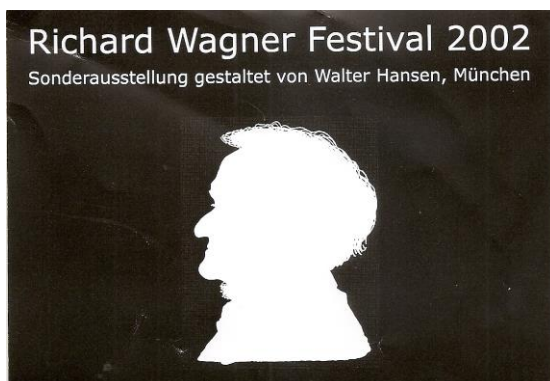
La qualitat y correcció de les posades en escena va fer que ràpidament aquest Festival es convertís en la referència anti-Bayreuth, de forma que centenars de wagnerians de tot el món hi anaven com única forma de poder gaudir del drama complet wagnerià: cant del poema, música i representació escènica, tot coherent i de qualitat.

De 1995 a 2015, 20 anys ha durat aquest somni extraordinari. El Festival de Richard Wagner es finançava bàsicament per suports privats i amb subvencions de l'Ajuntament i del Govern regional.

Per descomptat, el mandarinat de Bayreuth sempre va refusar el Festival de Wels. Mentre tant, un terç de l'audiència venia de l'estranger, creant un turisme local intens. Wels està molt a prop d'una zona extraordinària, la Salzkammergut; si hi havien dues representacions separades per un dia era fàcil fer una estada de quatre o cinc jornades i aprofitar per visitar aquella zona màgica.

El nom de Salzkammergut prové dels dipòsits de sal de la regió, explotats des de la prehistòria. L'any 1997, el paisatge cultural va ser declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco. Llacs i muntanyes, boscos i camins fan les delícies de tothom, junt a pobles preciosos, autèntiques meravelles com Bad Aussee, Hallstatt, St. Wolfgang o Bad Ischl (on es pot visitar el Palauet d'estiu de la Kaiserine Elisabeth).

L'ORIGEN DEL RICHARD WAGNER FESTIVAL DE WELS (1989 – 2015)

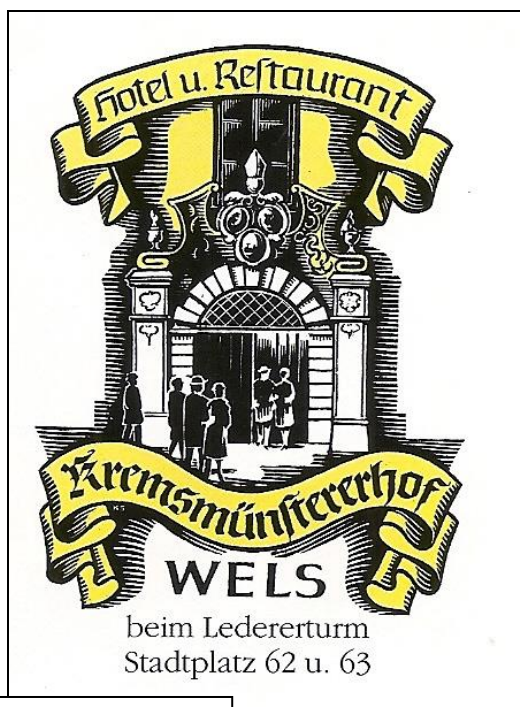
Aquesta és la història d'un petit teatre que gràcies a unes poques persones aconsegueix en 26 anys omplir de gent i atraure als wagnerians de tot el món, creant un Festival que era cada vegada més popular, més imprescindible com a punt de reunió per a tots els veraders wagnerians i bandera contra les barbaritats escèniques actuals. Un nivell musical correcte i unes postes en escena quasi perfectes, acords al text i al que Wagner desitjava per a les seves obres. Sense extravagàncies. A Wels, "Vostè no veurà en escena el què no passa en l'obra" deia el Director Renate Doppler.

No ens ha d'estranyar que aquest tema hagi sorgit en una petita ciutat com Wels: Recordem que Hans Sachs, el personatge central de "Els Mestres Cantaires de Nuremberg" de Wagner, va passar uns anys a Wels.

Tal va ser l'èxit d'aquesta producció, que es va repetir els dos anys següents. Altres obres com "Die Walküre", "Siegfried", "Parsifal", "Der Fliegende Holländer" i "Lohengrin" van seguir a aquesta, amb l'escenògraf Herbert Adler.

Per si encara fos poc, a prop de Wels hi ha l'Abadia de Sant Florià, on reposen les restes del gran organista i compositor Anton Bruckner i on és possible escoltar un concert de Bruckner interpretat amb el seu propi orgue.

Tant l'audiència com els cantants gaudien d'aquest petit Festival amb tot els sentits.

El Restaurant Kremsmünstererhof, molt emblemàtic, tocant al teatre, punt de reunió del wagnerians.

Per descomptat, aquest èxit del Festival Wagner de Wels, era quelcom que molestava totalment als dirigents polítics de l'anti-cultura actual.

Tot i que la despesa de personal per a l'organització fos mínima, gràcies als reduïts "cachets" que demanaven els artistes de renom que hi participaven, per tal de donar suport a la iniciativa, era necessària una petita aportació del Govern Regional de l'Altra Àustria, al que Wels pertany. Treure aquest ajut era quelcom que tard o d'hora podia ocórrer.

*Associació Wagneriana Apartat postal 1159 08080 Barcelona
<http://www.associaciowagneriana.com> info@associaciowagneriana.com*

I l'ocasió la ha creat el propi Govern fundant un nou Teatre d'Òpera de Linz (a prop de Wels), i assignant tot l'ajut a aquest nou teatre, dirigit naturalment, pel mandarinat de destructors d l'obra wagneriana.

Després de 26 anys vam poder assistir aquest 2015 a una emotiva representació del "Tristany i Isolda" que tancava el Festival, el 24 de maig de 2015. Desgraciadament no hi hauria més suport financer del govern de l'Alta Àustria, i l'empresa organitzadora ja no podia mantenir per més temps l'important aportació econòmica.

Entre grans aplaudiments i aclamacions vam tenir que acomiadar-nos d'aquest somni anual.

Obres representades al Richard Wagner Festival de Wels des de 1995:

Tristan und Isolde (1995,1997,1999)

Directors d'Orquesta: Martin Sieghart, Hans Wallat, Ralf Weikert, Johannes Wildner.

Solistes: Theo Adam, Alan Cernore, Wilfried Gahmlich, Jürgen Hartfiel, Gwyneth Jones, Janis Martin, Herwig Pecoraro, Uta Priew, Marilyn Schmiede, Gabriele Schnaut, Heikki Siukola, Falk Struckmann, Bern Weikl, Ekkehard Wleschiha, Heinz Zednik.

Die Walküre (2000, 2001)

Directors d'Orchestra: Friedrich Haider

Solistes: Lioba Braun, Luana DeVol, Poul Elming, Attila Jun, Rosmarie Lang, Janis Martin, Alfred Muff, Marilyn Schmiede, Nadine Secunde, Heikki Siukola, Hans Sotin.

Siegfried (2002, 2003)

Directors d'Orchestra: Hans Wallat

Solistes: Luana DeVol, Thomas Harper, Attila Jun, Franz Josef Kapellmann, Helen Kwon, Duccio dal Monte, Alfred Muff, Julia Oesch, Sue Patchell, Heikki Siukola, Hartmut Welker, Cornelia Wulkopf.

Parsifal (2004, 2005, 2008, 2009)

Directors d'Orchestra: Hans Wallat, Ralf Weikert.

Solistes: Karen Huffstodt, Attila Jun, Franz Josef Kapellmann, Yue Liu, Heikki Siukola, Hans Sotin, Alan Titus, Hartmut Welker.

Tristan und Isolde (2010, 2011, 2015)

Directors d'Orquestra: Ralf Weikert.

Solistes: Stig Anderson, Wolfgang Brendel, Jayne Casselman, Hermine May, John Charles Pierce, Jukka Rasilainen, Marco di Sapia, Hans Sotin, Christian Sturm, Irène Theorin, Michael Wagner, Andreas Hörl, Lioba Braun, Michael Kupfer, Nicoles Legoux.

Parsifal (2012)

Directors d'Orquestra: Ralf Weikert.

Solistes: Reinhard Hagen, Anton Keremidchiev, Artur Korn, Hermine May, Jukka Rasilainen, Ian Storey.

Tannhäuser (2013, 2015)

Directors d'Orquestra: Ralf Weikert.

Solistes: Reinhard Hagen, Jon Ketilsson, Astrid Weber, Hermine May, Clemens Unterreiner, Christian Sturm, Nicoles Legoux, Franz Gürtelschmied, Marco di Sapia, Peter Seiffert, Martin Achrainer, Petra Maria Schnitzer, Judith Németh, Iva Schell.

Der Fliegende Holländer (2006, 2007, 2008, 2014)

Directors d'Orquestra: Ralf Weikert.

Solistes: Susan Anthony, Arnold Bezuyen, Clemens Bieber, Wolfgang Brendel, Jeffrey Dowd, Norbert Ernst, Reinhard Hagen, Cyntia Makris, Natela Nicoli, Christa Ratzenböck, Svetlana Serdar, Hans Sotin, Christian Sturm, Astrid Weber, Hartmut Welker.

Lohengrin (2009, 2010, 2014)

Directors d'Orquestra: Ralf Weikert.

Solistes: Marion Ammann, Thomas Berau, Clemens Bieber, Lioba Braun, Iurie Ciobanu, Marco di Sapia, Franz Gürtelschmied, Reinhard Hagen, Anton Keremidchiev, Jon Ketilsson, Yumi Koyama, Nicoles Legoux, Jukka Rasilainen, Kurt Rydl, Petra Maria Schnitzer, Hans Sotin, Clemens Unterreiner, Christopher Ventris.

HI HAURÀ FUTUR PER AQUESTES REPRESENTACIONS?

Hi ha un tema que encara està en l'aire i que podria donar una certa esperança. Les produccions de Herbert Adler han estat contractades per altres dos teatres, per ara, que sapiguem.

Un ha estat el Teatre Wielki de Lodz (Polònia), que va contractar el Der Fliegende Höllander i es va representar el 24, 25 i 27 de gener de 2015.

Si aquest tema es repeteix en aquest teatre i en altres, podriem comptar amb representacions correctes de tant en tant i no massa lluny.

Hi ha un altre cas ja contractat però que és molt sorprenent. El Lohengrin de Wels ha estat programat per la Royal Opera House de Muscat (a Oman) per el 20 i 22 d'octubre de 2016. Per descomptat, Oman, realment no és una ciutat que destaquí pel seu wagnerisme, i no deixa de ser un destí exòtic. Potser amb aquesta iniciativa l'esperit wagnerià arrelarà en aquelles terres!

És doncs possible que encara quedi una esperança de què el 'somni de Wels' es reproduïxi en alguns teatres d'òpera d'Europa.